

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν
ΒΑΡΑΔΑΤΟΥ

Μετά ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ

Ἐποιήθησαν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ὑπὸ
Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου
Ἑμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ
Ἐκκλησίας.

Κοζάνη 1986

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

ΠΡΩΤ. 2268

ΑΡΙΘ.

ΔΙΕΚΠ. 1791

Πρός
Τήν Ἱεράν Μητρόπολιν
Σερβίων καί Κοζάνης
Κοζάνην

Συνοδικῆ Ἀποφάσει ληφθεῖσῃ ἐν τῇ Συνεδρία τῆς 4.10.85, καί εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 509/24.6.85 ὑμετέρου ἐγγράφου, περί ἐγκρίσεως ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Ἀκολουθίας τοῦ ὁσίου καί Θεοφόρου πατρός ἡμῶν Βαραδάτου, μετά παρακλητικοῦ κανόνου», ποιηθείσης ὑπό τοῦ Ὑμνογράφου ὁσιολογιωτάτου Μοναχοῦ Γερασίμου Μικραγιαννανίτου, γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι, κατόπιν καί τῆς σχετικῆς εἰσηγήσεως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καί Ποιμαντικοῦ Ἔργου, ἐγκρίνεται ἡ ὡς ἄνω Ἱερά Ἀκολουθία ὡς καλῶς ἔχουσα, καθ' ὅσον οὐδέν τό ἀπάδον πρὸς τε τά δόγματα καί τὰς παραδόσεις τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας περιέχεται ἐν αὐτῇ.

Ὅθεν, δύνασθε νά προβῆτε εἰς τήν ἔκδοσιν καί διάδοσιν τῆς ὡς ἄνω Ἱερᾶς Ἀκολουθίας, πρὸς λειτουργικὴν χρῆσιν καί ὠφέλειαν πνευματικὴν τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καί παρακαλοῦμεν, ὅπως κατὰ τήν τάξιν ὑποβάλητε ἡμῖν πέντε (5) ἀντίτυπα τῆς ἐκδοθησομένης ἀνωτέρω Ἱερᾶς Ἀκολουθίας διὰ τό Ἀρχεῖον τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καί Ποιμαντικοῦ Ἔργου.

Ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιγραμματεῦον

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἀρχιμ. Ἰάκωβος Παπαθανασίου-Γκίνης

Συν. Ἐπιτροπὴν Θείας Λατρείας
καί Ποιμ. Ἔργου
(παρ' ἡμῖν)

·ANTI ΠΡΟΛΟΓΟΥ

«*Ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ χωριά ποῦ εἶναι γύρω στὴν Προῦσα, εἶναι καὶ τὸ χωριό Κουβούκλια, ποῦ βρίσκεται στὰ δυτικά της, σὲ ἀπόσταση 15 χιλιομέτρων*».

Βασ. Ν. Δεληγιάννη, Τὰ Κουβούκλια, Σέρραι, 1957, σ. 3.

Στὰ δυτικά τῆς κωμόπολης καὶ σὲ πολὺ μικρὴ ἀπόσταση, ἐπάνω στὸ δρόμο πρὸς τὸ Δάνσαρι, βρισκότανε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Βαραδά, (ἅγιος Βαραδάτος) τοῦ ὁποῦ ἡ μνήμη ἐορτάζεται στίς 22 Φεβρουαρίου. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς Κουβουκλιῶτες ἤρθαν στὴν Κοζάνη ἐγκαταστάθηκαν στὸ μικρὸ ὁμώνυμο συνοικισμό στὴ μέση τοῦ δρόμου ἀπὸ τὸ χωριό Μεσιανὴ πρὸς Ροδίτη. Οἱ λίγοι τῶρα Κουβουκλιῶτες κινήθηκαν νὰ χτίσουν στὸ χωριό τους μικρὴ Ἐκκλησία στὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Βαραδάτου. Ὁ ἅγιος Βαραδάτος, ἂν καὶ σὲ μᾶς ἐδῶ εἶναι ἄγνωστος, εἶναι πολὺ γνωστός καὶ ξεχωρίζει μέσα στὴ χορεία τῶν ὁσίων τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ τὴν αὐστηρὴ ἄσκησή του· στερήθηκε ὀλωσδιόλου καὶ μὲ ἀπόλυτη συνέπεια κάθε ἄνεση στὴ ζωὴ του γιὰ τὴν αἰώνιο ζωὴ. Αὐτὸ ποῦ λέει ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς στὸ Εὐαγγέλιο, ὅτι «ὃς γάρ ἂν θέλῃ σῶσαι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσει αὐτήν», ὁ ἅγιος Βαραδάτος τὸ ἐτήρησε κατὰ γράμμα. Στὸν καιρὸ μας δὲν μπορούμε πιά νὰ μιμηθοῦμε τὸ παράδειγμα τέτοιων Ἁγίων, δὲν εἶναι ὅμως χωρὶς σημασία ὅτι θαυμάζουμε τὸ παράδειγμά τους αὐτὸ καὶ πολὺ τιμοῦμε τὴ μνήμη τους. Καθὼς λέει ὁ Μ. Βασίλειος, εἴτε ἂν πρόκειται γιὰ Ὁσίους εἴτε γιὰ Μάρτυρες τῆς πίστεως, γινόμαστε «μάρτυρες τῆ προαιρέσει».

Δὲν μπορούμε λοιπὸν νὰ μὴν ἐκτιμήσουμε καὶ ἐπαινέσουμε, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν ἐπευλογήσουμε τὴν κίνηση καὶ προσπάθεια τῶν λίγων Κουβουκλιωτῶν τῆς Κοζάνης γιὰ νὰ χτίσουν στὸ χωριό

τους μιὰ μικρὴ ἐκκλησία στὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Βαραδάτου, ζωντανεύοντας τὴ μνήμη τῆς χαμένης των Πατρίδας στὸν Πόντο. Μ' αὐτὴ τὴν πίστη, οἱ Ἕλληνες τῆς Μικρασίας καὶ τοῦ Πόντου, φορτωμένοι τὰ σκεύη τῶν Ἐκκλησιῶν τους καὶ τὶς μνήμες τῶν τόπων τους, ἤρθαν ἐδῶ καὶ ξανάχτισαν τὴ ζωὴ τους. Ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν, ὅλα τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν ἀνθρώπων, ὅλος ὁ Ἑλληνικὸς καὶ Χριστιανικὸς πολιτισμὸς πολλῶν αἰῶνων, ὅλα μεταφυτεύθηκαν ἀπὸ τὴ Μικρασία καὶ τὸν Πόντο καὶ ξαναζοῦν ἐδῶ.

Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης
† ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΛΟΓΟΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

22 Φεβρουαρίου 1985

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΡΑΔΑΤΟΣ

Στίς 22 τοῦ μηνός Φεβρουαρίου ἡ Ἐκκλησία ἐορτάζει καί τιμᾷ τήν ἱερή μνήμη τοῦ ὁσίου Βαραδάτου. Ὁ ὁσιος Βαραδάτος ξεχωρίζει μέσα στή χορεία τῶν ὁσίων ἀσκητῶν τῆς Ἐκκλησίας γιά τήν αὐστηρή ἄσκησή του. Στερήθηκε ὀλωσδιόλου κάθε ἄνεση στό βίο του γιά τήν αἰώνια ζωή. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός λέγει στό Εὐαγγέλιο· «ὅς γάρ ἂν θέλῃ σῶσαι τήν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσει αὐτήν», δηλαδή ὅποιος θέλει νά σώσῃ τήν ψυχὴν του πρέπει νά δώσῃ τή ζωή του. Αὐτό τό λόγο ὁ ἅγιος Βαραδάτος τόν τήρησε κατά γράμμα. Στόν καιρό μας ἐμεῖς δέν μπορούμε πιά νά μιμηθοῦμε τό παράδειγμα τέτοιων Ἀγίων, δέν εἶναι ὅμως χωρίς σημασία ὅτι τούς θαυμάζουμε καί τιμᾷμε τή μνήμη τους. Γινόμαστε κι ἐμεῖς, καθώς γράφει ὁ Μέγας Βασίλειος, «μάρτυρες τῆ προαιρέσει»· θέλομε δηλαδή κι ἐμεῖς, ἂν θά μπορούσαμε, νά ἤμασταν ἅγιοι, ὅπως ἐκεῖνοι.

Ὁ ἅγιος Βαραδάτος ἦταν ἀπό τήν Ἀντιόχεια, μεγάλη καί ὀνομαστή πόλη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πού μετά τούς διωγμούς, ὑπῆρξε ἡ χρυσή ἐποχή τῆς Ἐκκλησίας. Σέ νεανική ἡλικία διάλεξε τόν ἀσκητικό βίο κι ἔζησε ὅλα του τά χρόνια μέσα σέ σωματική κακουχία καί στέρηση. Ἐφτείαξε μιά ξύλινη καλύβα, πού καλά- καλά δέν τόν χωροῦσε οὔτε ξαπλωμένο οὔτε ὄρθιο καί δέν τόν προστάτευε οὔτε ἀπό τή βροχή καί τό κρύο τό χειμῶνα οὔτε ἀπό τόν ἥλιο καί τή ζέστη τό καλοκαίρι. Πίστευε, καί σωστά τό

πίστευε, ὅτι ὅσο περισσότερο στενεύουμε τόν φυσικό κόσμο γύρω μας, τόσο πιό πολύ ἀπλώνεται ὁ οὐρανός μέσα μας καί τόσο πιό πολύ βρισκόμαστε κοντά στό Θεό καί στό σωστό δρόμο τῆς σωτηρίας μας. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πώς ἐμεῖς δέν τίς μπορούμε, μά καί δέν τίς καταλαβαίνομε τέτοιες πράξεις τῶν Ἁγίων.

Εἶναι φυσικό, γιατί θαροῦμε πώς τέτοια μεγάλα καί θαυμαστά κατορθώματα εἶναι μόνο ἀνθρώπινα ἔργα. Μά εἶναι ἀλήθεια πώς αὐτά εἶναι κατορθώματα τῆς πίστεως τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός λέγει στό Εὐαγγέλιο ὅτι «χωρίς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν», δηλαδή χωρίς ἐμένα δέν μπορείτε νά κάμετε τίποτε. Μά πρέπει νά τό ποῦμε κι ἀλλιῶτικα, ὅτι κι ὁ Θεός χωρίς ἐμᾶς δέν μπορεί νά μᾶς σώση. Δέν μπορεί, γιατί δέν τό θέλει. Ὁ Θεός θέλει κι ἐτοίμασε γιά νά σωθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, μά σώζονται ὅσοι θέλουν. Ὅ,τι ἐμεῖς ἔχομε νά εἰσφέρουμε στό ἔργο τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία μας εἶναι μόνο ἡ θέλησή μας, νά θέλωμε δηλαδή νά σωθοῦμε. Χωρίς αὐτή τή θέλησή μας καί τήν πίστη ὅτι ὁ Θεός θέλει καί μπορεί νά μᾶς σώση, δέν γινόμαστε ἅγιοι οὔτε σωζόμαστε.

Ἔτσι πρέπει νά πιστεύουμε κι ἔτσι νά βλέπουμε τήν ἀθλήση τῶν ἁγίων Μαρτύρων καί τήν ἀσκήση τῶν ὁσίων Ἀσκητῶν. Καί νά τούς παρακαλοῦμε νά πρεσβεύουν στό Χριστό, γιά νά μᾶς δίνη πίστη καί καλή θέληση. Ἡ πίστη κι ἡ καλή θέληση εἶναι ἡ δύναμη τῶν Ἁγίων, μέ τήν ὁποία τραβοῦν ἐπάνω τους τή χάρι τοῦ Θεοῦ. Πίστη καί καλή θέληση χρειάζεται καί σέ μᾶς, γιά νά ἔχομε τίς πρεσβεῖες τῶν Ἁγίων καί τή χάρι τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό ἐορτάζομε καί τιμᾶμε τή μνήμη τῶν Ἁγίων, γιατί εἶναι οἱ προστάτες καί εὐεργέτες μας. Καί γι' αὐτό Ὁρθοδοξία, μαζί μέ τά ἄλλα, θά πῆ τιμή πρὸς τούς Ἁγίους τοῦ Θεοῦ. Ὅλη ἡ χώρα μας, πού εἶναι χώρα Ὁρθόδοξη, εἶναι γεμάτη Ἐκκλησίες, στά νησιά καί στίς μεγάλες στεργιές, ἀφιερῶμένες σ' ὅλους τούς Ἁγίους.

Εἶναι λοιπόν μέσα στήν ὀρθόδοξη πίστη καί παράδοση ὅτι ἐδῶ στόν τόπο μας βάλθηκαν οἱ χριστιανοί νά χτίσουν τήν Ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Βαραδάτου καί νά ἀρχίσουν νά ἐορτάζουν πάλι πανηγυρικά τή μνήμη του. Δέν μπορούμε νά μήν ἐκτιμήσουμε καί ἐπαινέσουμε τήν προσπάθεια αὐτή τῶν λίγων Κουβουκλιωτῶν

τῆς Κοζάνης. Μ' αὐτή τήν εὐσέβεια οἱ Ἕλληνες τῆς Μικρασίας καί τοῦ Πόντου, φορτωμένοι τίς εἰκόνες τους τά ἱερά σκεύη τῶν ἐκκλησιῶν τους, ἦλθαν ἐδῶ καί ξανάχτισαν τή ζωή τους. Ὅλα τά ὀνόματα τῶν πόλεων καί τῶν χωριῶν, ὅλα τά ἦθη καί τά ἔθιμα τοῦ λαοῦ, ὅλος ὁ ἑλληνικός καί χριστιανικός πολιτισμός τῶν αἰώνων, ὅλα μεταφυτεύτηκαν ἀπό τή Μικρασία καί τόν Πόντο καί ξαναζοῦν ἐδῶ.

Σέ ἀπόσταση δεκαπέντε χιλιομέτρα στά δυτικά τῆς Προύσσας ἦταν ἡ κωμόπολη Κουβούκλια. Στά δυτικά πάλι τῆς κωμόπολης καί σέ μικρή ἀπόσταση, ἐπάνω στό δρόμο πρὸς τό Δάνσαρι, βρισκόταν ἡ Ἐκκλησία καί τό προσκύνημα τοῦ ἁγίου Βαραδά. Ὅσοι Κουβουκλιῶτες ἦλθαν στήν Κοζάνη ἐγκαταστάθηκαν στό μικρό καί ὁμώνυμο συνοικισμό Κουβούκλια, στή μέση τοῦ δρόμου ἀπό τό χωριό Μεσσιανή πρὸς τό χωριό Ροδίτη. Αὐτοί οἱ λίγοι ἄνθρωποι, μέ τόν ἐνθουσιασμό τῆς πίστεως καί τῆς εὐσέβειας καί μέ τή συνδρομή καί τῶν ἄλλων χριστιανῶν, ἄρχισαν νά χτίζουν τήν Ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Βαραδάτου στίς ὄχθες τῆς λίμνης τοῦ Ἀλιάκμονα κοντά στή μεγάλη γέφυρα. Εὐχόμεστε ὁ Θεός, μέ τήν πρεσβεία τοῦ ἁγίου Βαραδάτου, νά εὐλογῇ τό ἔργο τους, τά σπίτια τους καί τή ζωή τους. Ἀμήν.

† Ὁ Σερβίων καί Κοζάνης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

Ἄπολυτίκιον

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θείοις σκάμμασι, τῆς ἐγκρατείας, σκεῦος γέγονας, τῆς ἀπαθείας, Βαραδάτε Ἄγγέλων συνόμιλε· καί Παρακλήτου τὴν χάριν δεξάμενος, πᾶσι παρέχεις ταχεῖαν βοήθειαν. Πάτερ Ὅσιε, Χριστόν τόν Θεόν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

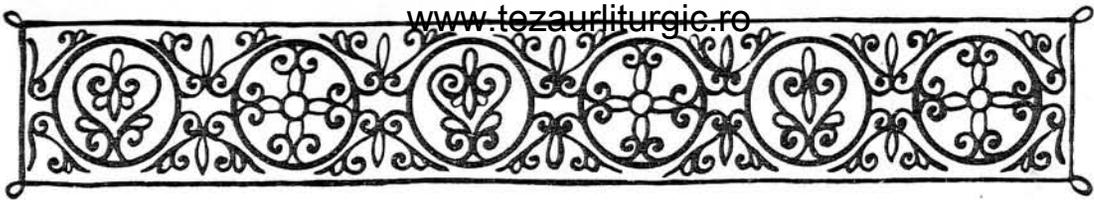
Κοντάκιον

Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τῆ προστασία σου Πάτερ προστρέχοντες, δυσπραγιῶν πολυτρόπων λυτρούμεθα, καί πάσης πληρούμεθα χάριτος, καί ἀθυμίας τό ἄχθος ἐκκρούομεν· διό Βαραδάτε ὑμνοῦμεν σε.

Μεγαλυνάριον

Χαίροις Βαραδάτε Πάτερ σοφέ, ὁ τὴν τῶν Ἄγγέλων, μιμησάμενος βιοτήν· χαίροις ὁ μεσίτης, ἡμῶν πρὸς τόν Δεσπότην, ᾧ πρέσβευε σωθῆναι, τούς σε γεραίροντας.

Φεβρουαρίου κβ΄

Μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Βαραδάτου.

Εἶδησις. Εἰς τὴν παροῦσαν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Βαραδάτου λαμβάνομεν ὡς ὁδηγὸν τὴν τυπικὴν διατύπωσιν τῆς εὐρέσεως τῆς Κεφαλῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ὄρα κδ΄ Φεβρουαρίου.

EN TΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ἰστῶμεν στίχους δ΄. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ἄγάπη τρωθεὶς τῇ θεϊκῇ, Βαραδάτε Ὁσιε, τὴν κοσμικὴν ματαιότητα, ἐμφρόνως ἔλιπες, καὶ δι' ἐγκρατείας, καὶ στερρᾶς ἀσκήσεως, τοῖς ἴχνεσι Χριστοῦ ἠκολούθησας· ὄν νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἰκίσκω τὸ σῶμα ἐν σμικρῷ, περιγράψας Ὁσιε, πρὸς οὐρανοῦ ἀνεπτέρωσας, κάλλος ἀμήχανον, ὀλικῇ ἐφέσει, νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν, θεόφρον Βαραδάτε Πατὴρ ἡμῶν· διὸ ἀνέδραμες, πρὸς οὐράνια σκηνώματα, ἱκετεύων, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε.

Μεκρώσας τὰ μέλη τῆς σαρκός, Βαραδάτε Ὁσιε, ἀσκητικοῖς ἀγωνίσμασι, ψυχὴν ἐζώωσας, ἐπιπνοία θεία, καὶ δοχεῖον ἔμψυχον, ἐδείχθης ἐνεργείας τοῦ Πνεύματος, καὶ καταβέβληκας, πονηρῶν πνευμάτων ἅπασαν, τὴν ἀπάτην, οἷα ἐνθεώτατος.

Τοὺς πίστει τελοῦντας εὐλαβῶς, τὴν ἁγίαν μνήμην σου, καὶ τῷ ναῷ σου προστρέχοντας, σκέπε καὶ φύλαττε, τῇ σῇ προστασίᾳ, Βαραδάτε Ὁσιε, ἐκ πάσης ἐπηρείας καὶ θλίψεως, ἀεὶ

αἰτούμενος, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Αγγελικῶς βιώσας ἐν σώματι, ἀγγελικῶν χαρίτων ἠξίωσαι, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος, Βαραδᾶτε Πάτερ Ὅσιε· ὅθεν τῆς σῆς πολιτείας τὴν λαμπρότητα, ὁ τοῦ σκότους ἄρχων ἐπτόηται, καὶ οἱ πιστοὶ ἠγάσθησαν, καὶ ὁ Κύριος τῆς δόξης ἐδόξασεν, ὁ παρέχων διὰ σοῦ ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.....

Ἀπόστιχα.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἰφραθα.

Οἶκος τοῦ πανουργοῦ, Πνεύματος ἀνεδείχθης, παμμάκαρ Βαραδᾶτε, συγκλείσας σου τὸ σῶμα, ἐν τῷ οἰκίσκῳ Ὅσιε.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Ἦ ἄνοις ἀσκητικοῖς, ἐκλάμπας Βαραδᾶτε, τῶν πονηρῶν πνευμάτων, κατήργησας τὸ κράτος, καὶ τὸν Χριστὸν ἐδόξασας.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον...

Εῶν πρὸς τὸν Χριστόν, μεγίστην παρρησίαν, δυσώπει Βαραδᾶτε, ὑπὲρ τῶν προσιόντων, πιστῶς τῇ ἀντιλήψει σου.

Δόξα. Τριαδικόν.

Κράτος τρισσοφαές, τῆς μιᾶς Θεαρχίας, Πάτερ Υἱέ καὶ Πνεῦμα, λιταῖς τοῦ Βαραδάτου, ἐλέησον τὸν κόσμον σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αῶραντε Μαριάμ, Παρθένε Θεοτόκε, τὸν σὸν Υἱὸν δυσώπει, δοῦναι πταισμάτων λύσιν, τοῖς πίστει σε δοξάζουσι.

Νῦν ἀπολύεις, τό τρισάγιον, τό Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους στ΄. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Κόσμου τὰ τερπνὰ καταλιπών, ἦρας τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτήρος, ἐπὶ τῶν ὤμων σου, Βαραδᾶτε Ὅσιε, καὶ ἠκολούθησας, τῷ τῶν ὄλων Δεσπόζοντι, ἀσκήσει συντόνω, καὶ ταῖς ἀναβάσεσι, ζωῆς τῆς κρείττονος· ὅθεν σεαυτὸν ἐκκαθάρας, ὄργανον πολύτιμον ὠφθης, τῆς τοῦ Παρακλήτου Πάτερ χάριτος.

Ο ἕτε ἐν οἰκίσκῳ τῷ σμικρῷ, ὤκησας ἐν πλάτει ἀγάπης, τῆς θείας Ὅσιε, τότε σκευὸς εὐχρηστον, ὠφθης τοῦ Κτίστου σου, ἀνελθὼν ἐν ραχία δέ, πρὸς ὄρη τὸν νοῦν σου, ὕψωσας αἰώνια, ἐνθέῳ ἔρωτι· ὅθεν φωτισμοῦ ἐπληρώθης, ἐκ τριλαμπεστάτης λαμπάδος, Πάτερ Βαραδᾶτε ὡς θεόληπτος.

Αόξης ἀπολαύων θεϊκῆς, οἶα τοῦ Κυρίου θεράπων, καὶ μετοχῆ μυστικῆ, Βαραδᾶτε Ὅσιε, λαμπρῶς θεούμενος, τοὺς τελούντας τὴν μνήμην σου, καὶ τῷ σῷ ἀγίῳ, οἴκῳ καταφεύγοντας, σκέπε καὶ φύλαττε, πάσης δυσχερείας καὶ βλάβης, καὶ πταισμάτων ἄφεσιν αἶτει, παρὰ τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Ἄγιε.

Προσόμοια ἕτερα.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημεῖωσιν.

Ἡ ὄνοις τῆς ἀσκήσεως, ὑποπιάζων τὸ σῶμά σου, Βαραδᾶτε μακάριε, δοχεῖον πολύτιμον, τῆς Τριάδος ὠφθης, ἐν σοὶ σκηνοσάσης, οἶα θεράποντι πιστῷ, ὡς ἐπηγγείλατο ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ᾧ πρέσβευε δεόμεθα, πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως, ἐκλυτροῦσθαι ἐκάστοτε, τοὺς τιμῶντάς σε Ὅσιε.

Αἴνω τὸ πολίτευμα, ἐν οὐρανοῖς ἔχων Ὅσιε, κατὰ Παῦλον τὸν πάνσοφον, θερμῶς ἐνητένιζες, ὄμματι καρδίας, καὶ βλέμματι Πάτερ, τῷ αἰσθητῷ διηνεκῶς, πρὸς τὰ οὐράνια τὰ ἐπίγεια, λιπὼν ὡς παρερχόμενα, καὶ μετὰ τέλος τὸ ἅγιον, Βαραδάτε μακάριε, τοῦ σοῦ πόθου ἐπέτυχες.

Ηἔνυσας ὡς ἄγγελος, τὴν σὴν ζωὴν μετὰ σώματος, καὶ Ἀγγέλων τῆς στάσεως, λαμπρῶς κατηξίωσαι, Πάτερ Βαραδάτε· διὸ τοῖς τελοῦσι, τὴν σὴν ἁγίαν ἑορτήν, δίδου ἀπαύστως τὴν εὐλογία σου· προστάτην γὰρ καὶ ἔφορον, διὰ παντὸς σὲ κεκτήμεθα, καὶ τῇ θεῖα πρεσβείᾳ σου, εὐλαβῶς καταφεύγομεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. Β΄.

Οήμερον ὁ θεοφόρος Βαραδάτος, ὡς λύχνος φαεινὸς ἔλαμψε, τῇ ἐτησίῳ αὐτοῦ μνήμῃ, καὶ τῷ φωτὶ τῶν ἀρετῶν πυρσεύει, τοὺς βοῶντας αὐτῷ· χαίροις ὁ τῆς Ἀντιοχείας βλαστός, καὶ τῆς ἀσκητικῆς πολιτείας, λαμπρὰ ὑποτύπωσις· χαίροις ἐν σώματι ἄγγελε, ὁ τῶν δαιμόνων τὰ στίφη, εἰς τέλος τροπωσάμενος· χαίροις Ὀσίων καλλονή, ἡμῶν δὲ ἀντιλήπτωρ, καὶ προστάτης θερμότατος. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστόν, μὴ παύση πρεσβεύων Πάτερ, ἔλεθηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε, τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον· ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός, ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος, Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνή Παμμακάριστε, ἔλεθηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶδοδος, Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. γ'. 1)

Αικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογί-

σθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὐρεν αὐτούς ἀξιόους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ε'. 16).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὀσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ρομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas.

Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφθήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς· καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἢ ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κρᾶτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. Δ΄. 7).

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῶ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἑρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστή γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄.

Τῆς ἐν πνεύματι ζωῆς, ὑπελθὼν τὸν ἀγῶνα, τοὺς κατ' αὐτὴν καρποὺς ἐξήνεγκας, Πάτερ Βαραδάτε· ὑπεραρθεὶς γὰρ τῶν φθαρτῶν, ἀφθαρσίαν ἐμελέτησας, καὶ νηστείαις καὶ δάκρυσι, τὰς αἰσθήσεις λαμπρύνας, ὄλος μετάρσιος ὠφθης, τῇ ἐπιδόσει τοῦ κρείττονος· καὶ νῦν ἐν τῇ αἰδίῳ δόξῃ χορεύων, πρέσβευε Ὅσιε, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Ἦχος β΄.

Καταλιπὼν τὰ ἐν κόσμῳ, ὡς φθαρτὰ καὶ ἀπανθοῦντα, τελειοτάτῳ νοῖ ὑπέσχεσθε σεαυτὸν, τῷ ζυγῷ τοῦ Κυρίου, Βαραδάτε θεόφρον· καὶ ἐν αὐτῷ εὐράμενος, τὸν μαργαρίτην τὸν πολύτιμον, τῆς ἐν Χριστῷ τελειότητος, εὐφράνθησθε τῷ πνεύματι, καὶ τῆς ἀσκήσεως πόνους, ὡς τρυφὴν ἠγάπησθε, τῇ μετοχῇ τῆς θείας χάριτος· ὅθεν ἔξω κόσμου καὶ σαρκὸς ἐβίωσας, καὶ τῶν θείων ἐπιλάμψεων, μυστικῶς κατετρύφησας. Αὐτῶν καὶ ἡμῶς ἀξίωσον, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου, δεόμεθα Πάτερ Ὅσιε.

Ἦχος γ΄.

Τῆ πρακτικῆ πολιτεία, τῶν προσύλων καθαρθεῖς, τῆ μυστικῆ θεωρία τῆς θεϊκῆς λαμπρότητος, ἡξιώθης Πάτερ Ὅσιε· τῆς σαρκὸς γὰρ τὸ φρόνημα, ὑποτάξας τῷ πνεύματι, συντονωτάτη ἀσκήσει, πλουσίῳν δωρεῶν τὴν χορηγίαν ἐδέξω, παρά τοῦ δοτῆρος τῶν ἀγαθῶν, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· οὐ τὴν δόξαν ἀνακεκαλυμμένως θεωρῶν, ἀδοξίας παθῶν λύτρωσαι, Βαραδᾶτε πανόλβιε, τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε.

Ἦχος δ΄.

Τῆς θείας ἀγάπης τὸ πῦρ δεξάμενος, ὡς ἀστὴρ θεοφεγγῆς ἐξέλαμψας, τῷ τῆς ἀσκήσεως σκάμματι, Βαραδᾶτε Πάτερ Ὅσιε· Χριστῷ γὰρ ἀτενίζων, καθαρωτάτῳ νοῖ, καὶ θεολήπτῳ φρονήματι, ῥᾶον ἔφερες τοὺς πόνους τῶν καμάτων, πρὸς τὴν ἄπονον ζωὴν ἐπειγόμενος, ἐν πολλῇ φρονήσει· καὶ τοῦ ἐχθροῦ συντρίψας τὰς παγίδας, οὐρανίων στεφάνων ἡξίωσαι, παρά Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Οῖσι Πάτερ, τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν βαδίσας, ἐν πλατυσμῷ θείας ἀγάπης, τοῦ ἐχθροῦ τὰς πορείας ἐστένωσας, ἀσκήσεως ἀγῶσιν· ὡς γὰρ ἄσαρκος εἴλου, πᾶσαν κακουχίαν, διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ὡς σοφὸς καὶ ἀγχίνους· καὶ τῷ Χριστῷ εὐαρεστήσας, πρὸς πλάτος τῆς ἄνω βασιλείας, ἐν χαρᾷ ἐσκήνωσας. Καὶ νῦν Ἀγγέλοις συναυλιζόμενος, Βαραδᾶτε παμμακάριστε, ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε....

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀρετῶν, περιφανὲς καὶ θεοφόρον κειμήλιον· τοῦ κόσμου γὰρ πᾶσαν σχέσιν, καταλιπὼν νουνεχῶς, ἐγκρατείας πόνοις προσεχώρησας, δι' ὧν κατεπάτησας, τῆς σαρκὸς ἅπαν φρόνημα, καὶ ἐπληρώθης, χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, βίου κρείττονος, ὑπεμφαίνων τὴν ἔλλαμψιν. Ὅθεν σὲ μακα-

ρίζομεν, ὡς θεῖον θεράποντα, καὶ πρεσβευτὴν ἡμῶν μέγαν, ὃ Βαραδᾶτε πρὸς Κύριον, αὐτὸν δυσωποῦντα, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Εῶμα ὑποπιάσας πολλαῖς, σκληραγωγίαις οὐρανίῳ φρονήματι, ἐστένωσας τοῦτο Πάτερ, οἴκῳ οἰκήσας στενῶ, καὶ πολλῇ ἀσκήσει κατεμάρανας, τὸν νοῦν δὲ ἀνύψωσας, πρὸς τὸ κάλλος τὸ ἄρρητον, τῆς ἄνω δόξης, Βαραδᾶτε μακάριε, οὐ ἐπέτυχες, μετὰ τέλος τὸ ἅγιον. Ὅθεν τοῦ ὑπὲρ ἔννοϊαν, φωτὸς ἀξιούμενος, καὶ τοῦ καρποῦ ἀπολαύων, τοῦ τῆς θεώσεως Ὁσιε, ἀπαύστως δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον....

Χαίροις ὁ τῆς ἀλήκτου χαρᾶς, συγκοινωνὸς καὶ τῶν Ἀγγέλων συνόμιλος, θεόληπτε Βαραδᾶτε, καὶ τῆς μελλούσης ζωῆς, θεῖος κληρονόμος καὶ συνέστιος, ἡμῶν δὲ θερμότητος, πρεσβευτῆς πρὸς τὸν Κύριον, τῶν ἐκτελούντων, τὴν σὴν μνήμην τὴν πάντιμον, καὶ βοώντων σοι, μετὰ πίστεως Ὁσιε· Πάσης ἡμᾶς ἀπάλλαττε, ἀνάγκης καὶ θλίψεως, τῇ προστασίᾳ σου Πάτερ, καὶ χαλεπῶν περιστάσεων, Χριστὸν ἰκετεύων, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Ασκητικῶν καμάτων τὸν δόλιχον, ἐν ἀσθενείᾳ φύσεως διανύσας, ἐν τῇ ἄνωθεν ροπῇ, Βαραδᾶτε Πάτερ Ὁσιε, τὸν ἰσχυρόν ἐν κακίᾳ, κατηγωνίσω δράκοντα, καὶ τῆς νίκης τὸ γέρας ἐδέξω, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Παντάνακτος. Αὐτὸν ἀπαύστως ἰκέτευε, διδόναι ἡμῖν πταισμάτων λύσιν, καὶ πειρασμῶν ἀπολύτρωσιν, καὶ τῆς μελλούσης ζωῆς, ἀξιοθῆναι Ἁγιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου....

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Θείοις σκάμμασι, τῆς ἐγκρατείας, σκευος γέγονας, τῆς ἀπα-
θείας, Βαραδάτε Ἄγγέλων συνόμιλε· καὶ Παρακλήτου
τὴν χάριν δεξάμενος, πᾶσι παρέχεις ταχεῖαν βοήθειαν. Πάτερ
Ὅσιε Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν....

Ἄπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὡς ἄστρον φαεινόν, τῇ ἀσκήσει ἐκλάμπας, πυρσεύεις νοερῶς, Βαραδᾶτε θεόφρον, ἡμῶν τὴν διάνοιαν, ταῖς ἀκτῖσι τῆς χάριτος. Ὅθεν σήμερον, τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, ἐορτάζοντες, ὑπὲρ ἡμῶν σε πρεσβεύειν, αἰτοῦμεν πρὸς Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ὡς τέξασα σαρκί, τὸν Θεὸν τῶν ἀπάντων, καὶ μείνασα Ἄγνη, μετὰ τόκον τὸν θεῖον, τὴν φύσιν ἀνεκαίνισας, τοῦ Προπάτορος Ἄχραντε· ἀλλὰ δέομαι, καὶ τὴν φθαρεῖσαν ψυχὴν μου, ἀνακαίνισον, τῇ σωστικῇ σου πρεσβείᾳ, καὶ σῶσόν με Δέσποινα.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Εαρκὸς τὸ φρόνημα, Πάτερ ἐνέκρωσας, πολλαῖς ἀσκήσεσι, καὶ τὴν ἀπάθειαν, περιβάλου ὡς φωτὸς χλαμύδα χάριτι θεία· ὅθεν εἰσελήλυθας, πρὸς νυμφῶνα οὐράνιον, Βαραδᾶτε Ὅσιε, ὡς Ἀγγέλων ἰσότιμος, μεθ' ὧν καὶ ἐκδυσώπει ἀπαύστως, δοῦναι ἡμῖν πταισμάτων λύσιν.

Θεοτοκίον.

Εαρκὸς προσλήμματι, ἐκ σοῦ γεγέννηται, ὁ Ὑπερούσιος, δι' ἀγαθότητα, οὐσιωθεὶς τὸ καθ' ἡμᾶς ἀτρέπτως καὶ ἀσυγχύτως, Κόρη Ἀπειρόγαμε, τῶν ἀνθρώπων διάσωσμα· ὅθεν μεγαλύνομεν, τὸν ἀπόρρητον τόκον σου, καὶ πίστει σοι βοῶμεν Παρθένε· χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸν Χριστὸν ἀγαπήσας ὀλοσχερῶς, ὡς τὸ ἄκρον ἀπάντων τῶν ἐφετῶν, αὐτῷ ἠκολούθησας, ἀνενδότη φρονήματι, καὶ ἰσαγγέλως Πάτερ, ἐν κόσμῳ διέπρεψας, ἐκπλήξας τοὺς ὀρῶντας, τὰ σὰ ἀγωνίσματα· ὅθεν ἐπαξίως, ἀμοιβῶν οὐρανίων, ἐδέξω ἀντίδοσιν, τὴν πλουσίαν καὶ ἄφθαρτον, Βαραδάτε μακάριε. Πρέσβευε Χριστῷ τῶν Θεῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

ᾠς τεκοῦσα τὸν πάντων Δημιουργόν, διὰ σπλάγχνα ἐλέους καὶ οἰκτιρμῶν, ἐκ σοῦ προσλαβόμενον, τὸ ἡμέτερον φύραμα, ἀπάντων ὑπερτέρα, ἐδείχθης Πανάμωμε, Ἀγγέλων καὶ Ἀγίων, καὶ πάσης τῆς κτίσεως. Ὅθεν τῆς σῆς δόξης, τὰ πολλά μεγαλεῖα, πιστῶς μεγαλύνομεν, προσκυνοῦντες τὸν τόκον σου, Θεοτόκε τὸν ἄφραστον. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πατισμάτων δοῦναι τὴν συγχώρησιν, τοῖς καταφεύγουσι πίστει, τῇ θείᾳ πρεσβείᾳ σου.

Τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος καὶ τὸ Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχος. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον...

Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου Σάββα, ε'. Δεκεμβρίου.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου..

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Τῆ ἐναρέτῳ ζωῇ, εὐαρεστήσας Κυρίῳ, τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν τὰς χορηγίας ἐδέξω, ὡς θεράπων Χριστοῦ, Βαραδάτε Πατὴρ ἡμῶν· ὡς θυσίαν γὰρ δεκτὴν αὐτῷ προσήγαγες, τὰς ἀρετὰς τῆς σῆς πολιτείας, πᾶσαν τῶν γηϊνῶν μετοχὴν ἀποβαλὼν· καὶ νῦν

Ἄγγελοις συνών, καὶ τοῦ θεοῦ φωτὸς ἀπολαύων, πρέσβευε Ἄγιε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Ἱερεὺς. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

Εἶτα οἱ κανόνες, τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἁγίου οὔ ἡ ἀκροστιχίς.

«Τοὺς Βαραδάτου πόνους αἰνέσω. Γερασίμου».

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τριάς ὁμοούσιε, Πάτερ Υἱὲ Πνεῦμα Ἅγιον, τὸν νοῦν μου καταύγασον; τῇ σῇ χρηστότητι, ὡς ἂν Κύριε, τοῦ θεοῦ Βαραδάτου, ὑμνήσω τὰ σκάμματα, καὶ τὴν λαμπρότητα.

Οβίος σου Ἄγιε, ταῖς ἀρεταῖς σεμνυνόμενος, φωστῆρά σε ἔδειξε, τῆς ἰσαγγέλου ζωῆς, δι' ἧς ἔλαμψας, ἐν κόσμῳ Βαραδάτε, καὶ δόξαν ἀπέιληφας, τὴν ὑπερκόσμιον.

Υψώσας τὸν ἔρωτα, τῆς σῆς καρδίας πρὸς Κύριον, τοῦ κόσμου κατέλιπες τὴν ματαιότητα, καὶ ἀνέδραμες, ἐν ὄρει Βαραδάτε, νοῖ ἀνυψούμενος, πρὸς τὰ οὐράνια.

Θεοτοκίον.

Εωτῆρα καὶ Κύριον, καὶ Ποιητὴν πάσης κτίσεως, τεκοῦσα Πανάχραντε, πλούτῳ χρηστότητος, σωτηρίας με, ἀξίωσον Παρθένε, τὸν νοῦν μου καθάρασα, πάσης φαυλότητος.

Ῥδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Βιώσας ὡς ἄγγελος ἐν κόσμῳ, σοφὲ Βαραδάτε νουνεχῶς, Ἀγγελικῆς λαμπρότητος, καὶ χάριτος ἠξίωσαι, φῶς νέμων τοῖς ὑμνοῦσί σε, φωτιστικαῖς ἰκεσίαις σου.

Απάντων ἐκκλίνων τῶν γηϊνῶν, οἰκίσκῳ μικρῷ τε καὶ στενῷ, τὸ σῶμα περιέγραψας, τὴν δὲ ψυχὴν ἐτέλεσας, δοχεῖον θεοῦ Πνεύματος, Πάτερ τοῖς σοῖς ἀγωνίσμασι.

Ρωννύμενος σθένει οὐρανίῳ, σαρκὸς σου σοφὲ τὸ ἀσθενές, ἐν πόνοις τῆς ἀσκήσεως, ἰσχύον Πάτερ ἔδειξας, στομούμενον τῇ χάριτι, ὃ Βαραδάτε τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ακτίστου Θεότητος χωρίον, καὶ μέγα παλάτιον Ἐγνή, ὡς καθαρὰ καὶ ἄμωμος, ἐδείχθης σωματώσασα, τὸν Ποιητὴν τῆς κτίσεως, κόσμον φθορᾶς ἐκλυτρούμενον.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, εἰσδεδεγμένος σοφέ, νηστείαις καὶ δάκρυσιν, ἀνακαθάρας τὸν νοῦν, προστάτης θερμότητος, ὠφθης τῶν σὲ τιμώντων, ἱερὲ Βαραδάτε· ὅθεν μὴ διαλίπης, ἡμᾶς πάσης ἀνάγκης, λυτροῦσθαι θεοφόρε, τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Θεοτοκίον.

Τὸν πάντων δεσπύζοντα, καὶ Βασιλέα Χριστόν, τεκοῦσα Πανύμνητε, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν, χαρᾶς πάντας ἔπλησας· σὺ γὰρ τὴν λύπην πᾶσαν, τῆς κατάρως ἀφεῖλες, Δέσποινα Θεοτόκε, τῷ ἀσπόρῳ σου τόκῳ· διὸ χαριστηρίους, ὠδᾶς σοι προσάγομεν.

Ὡση δ΄. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Αιανοία λαμπροτάτη, Βαραδάτε μακάριε, Θεῷ προσωμίλεις, ἐν ταῖς παννυχίοις σου στάσεσι, καὶ παρ' αὐτοῦ φωτισμὸν θεῖον δεχόμενος, χαίρων ἔκραζες· δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Ανελθὼν ἐν τῇ ραχίᾳ, οὐρανίῳ φρονήματι, ἀνυψώθης Πάτερ, πρὸς τὰ ὑπὲρ νοῦν καὶ διάνοιαν, ταῖς ἱεραῖς καθ' ἐκάστην ἀναβάσεσι, κάλλη Ὅσιε, πάντα λιπὼν τὰ ἐπίγεια.

Τῆς σαρκὸς τῆς ἀσθενείας, ὑπερεῖδες ὡς φθείρεσθαι, ταύτην Βαραδάτε, τοὺς τῆς ἀκροτάτης ἀσκήσεως, πολλοὺς καμάτους δυναμούμενος, θεῖῳ ἔρωτι, τοῦ Ποιητοῦ πάσης κτίσεως.

Ο θεόφρων Βαραδάτος, ὁ Χριστοῦ φίλος γνήσιος, ὁ ἐν γῆ βιώσας οἷάπερ ἀσώματος ἄγγελος, ἀνευφημείσθω ὡς πάντων ἡμῶν ἔφορος, καὶ πρὸς Κύριον, πρέσβυς θερμὸς καὶ

ἀκοίμητος.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα Ἀσωμάτων καὶ ἀπάσης τῆς κτίσεως, ὠφθης ἀσυγκρίτως, ὡς τὸν Βασιλέα καὶ Κύριον, καὶ Ποιητὴν πάσης κτίσεως κυήσασα, Ἀειπάρθενε, Εὐλογημένη Θεόνυμφε.

ᾠδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἡραθῶν ἀμαυρώσεως, καθάρας τὴν καρδίαν σου, τὸ τοῦ Παρακλήτου φῶς ἐδέξω· ὅθεν καθαίρεις πάθη ψυχῶν χαλεπά, Πάτερ Βαραδάτε σαῖς εὐχαῖς, καὶ τῶν προσιόντων σοι, ἐκπληροῖς τὰ αἰτήματα.

Οσίως τὸν βίον σου, νηστεῖαις τε καὶ δάκρυσιν, καὶ πολλοῖς διήνυσας ἀγῶσιν· ὅθεν μειζόνων χαρίτων ἔτυχες, Πάτερ Βαραδάτε ἐκ Θεοῦ, καὶ παρέχεις ἅπασιν, τὴν θερμὴν σου ἀντίληψιν.

Μαὸν τὴν καρδίαν σου, εἰργάσω θείου Πνεύματος, Πάτερ ἐν στενωῷ οἰκήσας τόπῳ· ὅθεν πρὸς πλάτος τῆς βασιλείας Χριστοῦ, ἤδη κατεσκήνωσας λαμπρῶς, Βαραδάτε Ὅσιε, ἡμῖν χάριν αἰτούμενος.

Θεοτοκίον.

Οθρόνος ὁ πάγχρυσος, τοῦ πάντων βασιλεύοντος, τοῦ Θεοῦ ὁ μέγας ὄντως οἶκος, ὑμολογείσθω θείοις ἐν ἄσμασιν, ἡ Θεογεννήτορ Μαριάμ, ἡ πᾶσι παρέχουσα, θεῖαν χάριν καὶ ἔλεος.

ᾠδὴ στ΄. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Υψώσας Πάτερ τὰ ὄμματα, ὁμοῦ τὰ αἰσθητὰ καὶ νοούμενα, πρὸς τὰ οὐράνια, ξένος τοῦ κόσμου ἐδείκνυσο, θεόφρον Βαραδάτε, ἐνθέῳ ἔρωτι.

Γοῦ τὴν ζωὴν τὴν ἰσάγγελον, ἠγάσθη ὁ σοφὸς Θεοδώρητος, καὶ Θεὸν ἦνεσε, τὸν σὲ λαμπρῶς ἐνισχύσαντα, ἐν πόνοις Βαραδάτε, τοῖς τῆς ἀσκήσεως.

Αντιοχείας τὸ βλάστημα, ἡμῶν δὲ πολιοῦχον καὶ ἔφορον, ἀνευφημήσωμεν, τὸν Βαραδάτον τὸν Ὅσιον, ὡς πρέσβυν καὶ μεσίτην, ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ισχύς γενοῦ μοι καὶ στήριγμα, Ἄγνη τῷ χαλεπῶς κινδυνεύοντι, ὄρμαϊς τοῦ δράκοντος, καὶ τῆς αὐτοῦ με ἀπάλλαξον, Παρθένε κακουργίας, ἵνα δοξάζω σε.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ασκήσας στερρῶς, ἀξίως τεθαυμάστωσαι, καὶ θεῖος ἡμῖν, προστάτης Πάτερ δέδοσαι· διὸ πιστῶς βοῶμεν σοι· Βαραδάτε Ὅσιων ἀγλάϊσμα, μὴ διαλίπης πρεσβεύων Χριστῷ, δοθῆναι ἡμῖν τὸ θεῖον ἔλεος.

Ὁ Οἶκος.

Τὰ τοῦ κόσμου τερπνὰ καταλέλοιπας, πτερωθεὶς τῇ ἀγάπῃ τοῦ Κτίστου σου, καὶ αὐτοῦ ἀνενδότης τοῖς ἴχνεσιν, ἐν συνέσει πολλῇ ἠκολούθησας· τὸν γὰρ Σταυρὸν ὡς ἦρας αὐτοῦ, παντὶ τῷ κόσμῳ ἐσταυρώθης, καὶ ὡς ξένος καὶ πάροικος τῶν γενηρῶν ὠράθης, στερροτάτοις ἀσκητικοῖς ἀγῶσιν ὁμιλῶν, καὶ τοῦ ἐχθροῦ τὰς παγίδας συντρίβων, καὶ τὰς θείας δωρεὰς ἄνωθεν δεχόμενος· ἐν τῷ Χριστῷ γὰρ ἕξης μακάριε, τῷ ἀρχηγῷ τῆς ζωῆς, καὶ δοτῆρι παντὸς ἀγαθοῦ. Ἄλλ' ὦ Βαραδάτε, Ὅσιων ἀγλάϊσμα, ὡς ἀρωγὸς καὶ βοηθὸς καὶ ἀντιλήπτωρ ἡμῶν, μὴ διαλίπης πρεσβεύων Χριστῷ, δοθῆναι ἡμῖν τὸ θεῖον ἔλεος.

Συναξάριον.

Τῇ κβ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Βαραδάτου.

Στίχ. Ἐν γῆ νεκρώσας ὡς λέγει Παῦλος μέλη

Ζωῆς μετέσχεν ἐν πόλῳ Βαραδάτος.

Εἰκάδι δευτερίῃ Βαραδάτου ἤτορ πόλῳ ἦρθη.

Οὗτος ὁ μακάριος πατήρ, πόλεως μὲν ἦν Ἀντιοχείας· τὸν

φιλόσοφον δὲ καὶ ἔρημικὸν ἀσπασάμενος βίον, πρῶτον μὲν ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἑαυτὸν καθεῖξεν· εἶτα δὲ τὴν ὑπερκειμένην καταλαβὼν ραχίαν, καὶ οὐδὲ τοῦ σώματος σύμμετρον κατασκευάσας κελλίον, ἐν αὐτῷ διῆγε, κατακύπτειν διηνεκῶς ἠναγκασμένος· οὐδὲ γὰρ εἶχεν ὕψος ἰσόμετρον τῷ μήκει τοῦ σώματος· οὐδὲ σανὶς συνήρμοστο, ἀλλὰ ταῖς κιγκλίσι παραπλησίως διήνοικτο, καὶ φωταγωγοῖς ἐώκει τὰς εὐρυτέρας ἐχούσαις φωτὸς εἰσόδους. Οὐ χάριν οὔτε τῆς τῶν ὑετῶν ἀπηλλάττετο βλάβης, οὔτε τῆς ἡλιακῆς ἠλευθεροῦτο φλογός.

Πολὺν δὲ χρόνον ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ διαρκέσας, ὕστερον ἐξελήλυθε, τοῦ Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας (Κύρου) Θεοδωρήτου εἰξας ταῖς παρακλήσεσιν. Ἰστατο οὖν διηνεκῶς εἰς οὐρανὸν τὰς χεῖρας ἐκτείνων, καὶ τὸν τῶν ὄλων Θεὸν ἀνυμνῶν· τὸ δὲ σῶμα καλύπτων ἐν δερματίνῳ χιτῶνι, περὶ τὴν ρῖνα καὶ τὸ στόμα, βραχεῖαν τῷ πνεύματι παρείσδυσιν καταλέλοιπε· καὶ τοῦτον ἅπαντα τὸν πόνον ὑπέμεινεν, οὐδὲ σῶμα εὐρωστον ἔχων, ἀλλὰ καὶ λίαν πολλοῖς βαλλόμενος πάθει. Ζεούση δὲ προθυμία πυρπολούμενος, πονεῖν ἐβιάζετο διὰ στεφάνων ἀντίδοσιν, οὗς καὶ πρὸς Θεὸν ἐκδημήσας, ἀναμένει λήψεσθαι.

Οὕτω γοῦν βιώσας ὡς ἄγγελος ἐν σαρκί, ἀμέτροις πόνοις καὶ σκληραγωγίαις καὶ ἀσκήσεσι, καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν περάνας, ἀπῆλθε πρὸς τὰς αἰωνίους μονάς, καὶ συνηριθμήθη τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἀγίοις, μεθ' ὧν καὶ προσβέυει ἀεὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τελούντων τὴν ἀγίαν αὐτοῦ μνήμην.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή 7. Οὐκ ἔστιν ἀτραπὸς.

Ν οὖν ἀλάστορα, ἐχθροῦ τοῦ πολεμήτορος, καθεῖλες Ὅσιε, ἐν ταπεινώσει πολλῇ, Χριστῷ ἀνυψούμενος, ᾧ καὶ ἐκραύγαζες· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ε ἴν τῷ δέρματι, καλύπτων τὸ σαρκίον σου, τὸ τῆς νεκρώσεως, ἐναπορρίπτεις σοφέ, τῆς πάλαι τὸ ἔνδυμα, περιποιούμενος, στολὴν ἀφθαρτον, καὶ χλαῖναν πολυτίμητον, τῆς ἀλή-

κτου βασιλείας.

Εθένος ἄμαχον, θεόθεν ἐνδυσάμενος, οὐ κατενάρκησας, ἐν ἀσθενείᾳ σαρκός, ἀλλ' ἔφερες Ἁγιε, στερρῶ φρονήματι, τῆς ἀσκήσεως, ἅπαντα τὰ ἐπίπονα, Βαραδάτε θεοφόρε.

Υἱὸς ὑπέρτερος, τῶν λυομένων Ὅσιε, ὑψοῦ τὰς χεῖράς σου, ἦρες αἰεὶ πρὸς Θεόν, τὴν θεϊαν χρηστότητα ἐπιβοώμενος, ᾧ καὶ ἔψαλλες· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Γέρας ἀφθαρτον, τῷ ὑπὲρ φύσιν τόκῳ σου, εὖρατο Ἁχρα- ντε, φύσις ἡμῶν ἢ φθαρτὴ· Θεὸν γὰρ ἐκύησας, ᾧ πίστει ψάλλομεν. Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλο- γητὸς εἶ.

ᾠδὴ η΄. Παῖδας εὐαγεῖς.

Εἴφηρες τὸν φόβον τοῦ Κυρίου, ὡς λύχνον ἐν τῇ ψυχῇ σου Πάτερ ἄσβεστον, Βαραδάτε Ὅσιε· ὅθεν πάντα ἔσβεσας, τοῦ σκότους τὰ προσκόμματα, βοῶν ἐκάστοτε. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρώμη θεϊκῇ καὶ παντευχίᾳ, ἀσκήσεως τὰ παλαίσματα διή- νυσας, καὶ τοῦ κοσμοκράτορος, καὶ βυθίου δράκοντος, καθεῖλες τὴν παράταξιν ᾧ Βαραδάτε βοῶν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Απαντες ναῶ σου τῷ ἁγίῳ, προστρέχοντες Βαραδάτε μετὰ πίστεως, πάντα τὰ αἰτήματα, θάπτον κομιζόμεθα· σὺ γὰρ τὴν σὴν βοήθειαν δίδως τοῖς κράζουσι· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Εάρκα ἐξ ἀχράντου σου νηδύος, ὁ Λόγος ὁ ἐν μορφῇ Θεοῦ ὁμότιμος, προσλαβὼν Πανάμωμε, κόσμῳ πεφανέρωται, Θεὸς ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπος, σώζων τοὺς κράζοντας· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

᾽Ωδή θ΄. ᾽Απας γηγενής.

Ι ᾽θυνας τὴν σὴν, ζωὴν ἐκ νεότητος φόβῳ τοῦ κρείττονος, πρὸς τὸ θεῖον θέλημα, καὶ ἐν τῷ κόσμῳ ζήσας ὡς ἄγγελος, τῆς τῶν ᾽Αγγέλων στάσεως λαμπρῶς ἠξίωσαι, ἐν μεθέξει, θεϊκῇ θεούμενος, Βαραδᾶτε Πατέρων ἀγλαΐσμα.

Η ᾽νον τὸν Χριστόν, ἐξ ὅλης καρδίας σου Πάτερ ἠγάπησας, καὶ αὐτοῦ ἐπλήρωσας, ἐν ταπεινώσει τὰ δικαιώματα· διὸ τῆς δόξης σύμμορφος αὐτοῦ γεγένησαι, Βαραδᾶτε, καὶ πρεσβεύεις πάντοτε, ἡμῖν δίδοσθαι χάριν καὶ ἔλεος.

Ο ᾽ρμῳ γαληνῷ, τῆς ἄνω λαμπρότητος, Πάτερ προσώρμησαι, τὴν τοῦ βίου θάλασσαν, ἀβρόχως πλεύσας ᾽Αγίῳ Πνεύματι· διὸ σε ἱκετεύομεν ἀεὶ προστάτευε, Βαραδᾶτε, τῶν ἐπιτελούντων σου, ἐν ὧδαῖς ἑορτῆν τὴν σεβάσιμον.

Θεοτοκίον.

Υ ᾽δατος ζωῆς, πηγὴ χαριτόβρυτε Παρθένε ᾽Αχραντε, βλῦσον τῇ καρδίᾳ μου, τὸ θεῖον νᾶμα τῆς σῆς χρηστότητος, καὶ σβέσον τὴν παμφλάζουσαν παθῶν μου κάμινον, Θεοτόκε· σὺ γὰρ σωτηρία μου, καὶ πρὸς σὲ καταφεύγω ἐκ πίστεως.

᾽Εξαποστειλᾶριον.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Α ᾽σκητικῶς ἐβίωσας, Βαραδᾶτε ἐν κόσμῳ, νηστείαις καὶ δεήσεσι, καθαρθεὶς τῶν προσύλων, καὶ τῶν αὐλῶν χαρίτων, καὶ φωτὸς τοῦ ἀδύτου, δοχεῖον ὧφθης ἔμψυχον, καὶ παρέχεις ἀπαύστως ταῖς πρὸς Χριστόν, ἱεραῖς πρεσβείαις σου θεοφόρε, ἡμῖν παθῶν ἐκλύτρωσιν, καὶ πταισμάτων τὴν λύσιν.

Θεοτοκίον.

Υ ᾽περφυῶς κυήσασα, τὸν Θεὸν τῶν ἀπάντων, καὶ μετὰ τόκον ἔμεινας, ἄφθορος ὡς πρὸ τόκου, Θεοκυῆτορ Μαρία, τῶν βροτῶν σωτηρία· διὸ πιστῶς δοξάζομεν, τὸ μυστήριον Κόρη τὸ φοβερόν, τῆς κυοφορίας σου τῆς ἀρρήτου, δι' ἧς φθορᾶς ἐρρῦσθημεν, τῆς ἀρχαίας κατάρας.

Εἰς τοὺς Αἶνους.

Ἰστῶμεν στίχους δ΄. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Κάτερ Βαραδάτε Ὅσιε, πόθῳ τρωθεὶς τοῦ Χριστοῦ, τοῖς αὐτοῦ ἠκολούθησας, ἔχνεσι θερμότατα, παριδὼν τὰ ἐπίκηρα, καὶ πρὸς τὰ ἄνω κατεπειγόμενος, ἄσαρκος ὠφθῆς τῇ πολιτεία σου· ὦ τῶν ἀγώνων σου, τῶν πολλῶν μακάριε, δι' ὧν ζωῆς, αἰδίου ἔτυχες, ἀσκήσας ἄριστα.

Κάτερ Βαραδάτε Ὅσιε, οἴκῳ οἰκήσας στενῷ, τῶν παθῶν τῆς στενώσεως, σεαυτὸν ἀπήλλαξας, τῇ συντόνῳ ἀσκήσει σου, καὶ οἶκος ὠφθῆς καὶ θεῖον σκῆνωμα, τῆς Παναγίας Τριάδος Ἁγίε· ἥς κατ' ἐνώπιον, παρεστῶς ἰκέτευε, δοῦναι ἡμῖν, πειρασμῶν ἐκλύτρωσιν, καὶ θεῖον ἔλεος.

Κάτερ Βαραδάτε Ὅσιε, ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς, καὶ ψυχῆς καθαρότητι, Ἀσωμάτων τάξεσιν, ἀληθῶς ἀμιλλώμενος, τὰς τῶν δαιμόνων ἡσχυνας φάλαγγας, καὶ χαρισμάτων θεῶν ἠξίωσαι. Ὅθεν τὴν μνήμην σου, τὴν ἁγίαν σήμερον, χρεωστικῶς, πάντες ἐορτάζοντες, σὲ μακαρίζομεν.

Κάτερ Βαραδάτε Ὅσιε, τῶν ὑπὲρ νοῦν ἀγαθῶν, κληρονόμος γενόμενος, καὶ Ἁγίων σύσκηνος, καὶ Ἀγγέλων συνόμιλος, τοὺς τῷ ἁγίῳ ναῷ σου σπεύδοντας, καὶ τὴν σὴν μνήμην πανηγυρίζοντας, σκέπε καὶ φύλαττε, ἀπὸ πάσης θλίψεως, τὴν ἐκ Θεοῦ, εὐλογίαν Ἁγίε, ἡμῖν αἰτούμενος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Ασκητικοῖς παλαίσμασιν, ἐν ὀσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ, ἐδούλευσας Χριστῷ, ὡς πιστὸς θεράπων Ὅσιε· καὶ τὸν ἀγῶνα καλῶς τελέσας, τὸ δηνάριον τῆς ἄνω βασιλείας, παρὰ τοῦ δικαίου μισθαποδότου, ἐκομίσω γηθόμενος, θεωθεὶς κατὰ μέθεξιν. Καὶ νῦν τῆς θείας τρυφῆς, ἀντὶ τῶν μακρῶν σου πόνων ἀπολαύων, Βαραδάτε μακάριε, πόνων καὶ κινδύνων ἡμᾶς ρύου, ταῖς πρὸς Χριστὸν πρεσβεΐαις σου, δεόμεθα Ἁγίε.

Και νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε Κεχαριτωμένη Μῆτερ Ἄνύμφευτε,
καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν τὴν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν·
Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Λοξολογία μεγάλη καὶ Ἄπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ συνήθη. Ἐπίστολον καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου Σάββα, ε΄.
Δεκεμβρίου.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.....

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις Βαραδάτε Πάτερ σοφέ, ὁ τὴν τῶν Ἀγγέλων, μιμη-
σάμενος βιοτήν· χαίροις ὁ μεσίτης, ἡμῶν πρὸς τὸν
Δεσπότην, ᾧ πρέσβευε σωθῆναι, τοὺς σὲ γεραίροντας.

Δίστιχον.

Βαραδάτε πρόσδεξαι τοῦτον τὸν ὕμνον
Ἐν σοὶ Γεράσιμος ἐξύφανεν ἤδη.

Ἐν τῇ Προηγιασμένῃ

Μετὰ τὰ συνήθη, κατὰ τὴν τάξιν, ψάλλομεν ἐκ τοῦ Τριωδίου
τῆς τυχούσης ἡμέρας στ΄. τροπάρια καὶ τοῦ Ἁγίου Βαραδάτου δ΄.
τὰ τῶν Αἰνῶν, ἐν συνεχείᾳ, Δόξα, τοῦ Ἁγίου, καὶ νῦν Θεοτοκίον.
Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου. Τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Τριωδίου ὡς
συνήθως. Τό, Κατευθυνθήτω, καὶ ἀμέσως Ἐπίστολον καὶ Εὐαγγέ-
λιον τοῦ Ἁγίου, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Προηγιασμένης κατὰ τὴν
συνήθη τάξιν.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.....